

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in
četrti četrtek meseca.
Ako je ta dan praznik, izide
dan poprej. Cena mu je 1 K
44 h na leto. Na Nemško 1 K
70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spiši in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semeniške ulice,
št. 2. Naročnina pa: Uprav-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 5.

V Ljubljani, dné 12. marca 1903.

Leto I.

SLAVA LEONU!*)

(Himna.)

Slava Leonu! razlegaj po zemlji se celi,
Slava Leonu! odmevaj glas srca veseli,
Da ga vesoljni krščanski svet čuje
In se raduje. —

Bliža zatonu se leto dvajset in peto,
Vlada kar modro cerkev katoliško sveto,
Kar mu tiara okinčala glavo
Bogu v slavo. —

Srčno pozdravljamo Te modrijana,
„Nebezna luč“, ki žariš z Vatikana,
Luč učenosti, kreposti prekrasna,
Svetla in jasna!

Slava Ti knez miru, Krista namestnik!
Uzor vsem vladarjem, src blagovestnik,
Tvoja ljubezen ljudstva vse zemlje
Blaži, objemlje. —

Slava Ti, ki si Marijo okrasil,
„Rožnega venca kraljico“ razglasil,
Celo življenje v srcu ti klije
Slava Marije!

Bodi pozdravljen, Ti oče kristjanov,
Bodi pozdravljen, prijatelj Slovanov,
Tvoje srce jim želi preiskreno:
„Da smo vsi eno!“ —

Vzorni svetilnik Ti zmotenih sinov,
Blagi tolažnik težakov, trpinov,
Z lučjo jim vere odpiraš višine,
Kjer bolest mine.

Torej zadóni mi pesem prekrasna,
Pesem pristrčna, navdušena, glasna:
Bog nam ohrani še varha Sionu!
Slava Leonu!

Radoslav Silvester.

*) Ker smo še vedno v slavnostnih dneh papeževega jubileja, prinašamo še eno pesem
velikemu jubilarju posvečeno.

Kako bomo papežev jubilej najlepše praznovali.

(Pridiga pri jubilejni slavnosti kršč. soc. zveze; govoril urednik.)

Svojega duha razpošlješ in nove stvari nastajajo in prenavljaš zemlji obličje. Psalm 103, v. 30.

Ker je za danes odločeni slavnostni pridigar¹⁾ zadržan po žalostnem rodbinskem dogodku, sem bil jaz pozvan, da vam rečem nekaj besedi o izvanredni slavnosti, ki smo jo prišli danes sem obhajati. — — — — —

In sedaj mi je proslavljati velikega Leona, ki obhaja jubilej, kakršnih je videl svet, kar stoji, šele troje . . . Kaj naj povem, da bi bilo vredno velikega jubilarja? Kako morem k slavi njegovi kaj dodati?! . . .

Ne bom popisaval dolgega in blaženega njegovega življenja, ne našteval slavnih njegovih činov, ne bom mu pel visokih slavospevov, kakršne zasluži. Iz vsega lepega in velikega, kar bi se dalo o njem povedati, bom izbral in povdaril eno praktično misel: Leonov jubilej nam ne bodi samo prilika vselemu slavlju, marveč bodi nam tudi vspodbuda, bodrilo k delu, delu socialnemu, delu krščanskemu! — —

Vsa zemlja odmeva v teh dneh slavlja Leonovega. Njemu v čast se obhajajo svečane cerkvene slovesnosti, doné zvonovi, buče orglje, se zbirajo verniki, njemu v blagor se dvigajo molitve iz nešteti src, se prejemajo sv. zakramenti. Njemu v slavo se rasvetljujejo mesta in vasi, goré kresovi, plapolajo zastave, se prirejajo slavnosti, govore govori, predavajo pesmi, pojejo himne, venčajo njegove podobe, pišejo listi in knjige . . .

Toda bolj ko vse to slavje, slavé Leona njegova — dela.

V kratkem mu bodo postavili pred lateransko baziliko bronast spominik, na katerem bodo ovekovečeni zlati nauki treh njegovih okrožnic o socialnem vprašanju, in na katerega bodo vklesana tudi imena treh slovenskih delavskih društev, med njimi naše „zveze“. Pa če kedaj, so na mestu tu besede latinskega pesnika Horacija: *Peregi monumentum aere perennius* — Napravil sem si spominik, trajnejši od kovine. Tak spominek, trajnejši kot bron, so dela Leonova.

¹⁾ Č. g. dr. Krek.

Koliko naporega dela je bilo v teh petindvajsetih letih, koliko slavnih činov, koliko tudi — lepih uspehov! Kaj se je lepega storilo v teh letih, česar prej svet ni poznal! Koliko organizmov, drušb in društev, naprav in ustanov, zavodov in podjetij, namenjenih za to, da širijo in utrjujejo kraljestvo božje na zemlji, in da lajšajo zemeljsko bedo! Kako se je v tem oziru lice zemlji spremenilo! — Kdo je vse to ustvaril? Kdo je zemljo tako preobrazil? To je storil duh Leonov. Da, besede, ki jih psalmist govori o Duhu in delih božjih, se po vsej pravici lahko obračajo na Leona, njegovega duha in njegova dela: „Svojega duha razpošlješ in nove stvari nastajajo in prenavljaš zemlji obličje.“

Kakor je Mojzes pritrkal s palico vodo iz skale, takò je odprl Leon s svojo besedo vir blagoslova, vir, ki napaja in oživlja usehlo zemljo. Kakor pomladno solnce s svojo močjo privabi iz zemlje nešteto cvetic, tako je „Luč z neba“ privabila na dan vse polno cvetja krščanske organizacije. Kakor gorak veter zaveje preko dežele ter staja sneg in led, tako je zavel duh Leonov v katoliški cerkvi in ogrela so se nešteta mrzla srca za krščanstvo, za ljubezen do bližnjega, za vse lepo in dobro. Ta duh Leonov je duh apostolski, duh gorečnosti apostolske.

Kaj pa mi, mi, ki se danes veselimo vseh lepih del Leonovih, ki slavimo njegovo tako plodonosno 25letno vladanje?! Ali smo hodili po stopinjah očetovih? Ali smo vredni otroci slavnega očeta? Imamo li apostolskega duha, duha gorečnosti? Ali smo delali v duhu in po srcu Leonovem?

Da, tudi pri nas se je marsikaj storilo. Bili smo v teh letih trde boje z nasprotniki krščanske misli, trudili se tu in tam in marsikaj storili, česar prednamci niso pogнали. Tudi pri nas bi se v tem oziru skoro lahko reklo, da ima dežela drugo lice.

Ce pa nam vest reče, da smo morda premalo storili, da je naša gorečnost opešala, da smo se časih udali brezskrbnosti in brezdelnosti, — predragi, danes je čas, da se na novo poživimo v gorečnosti. Danes, ko leži pred nami odprta knjiga Leonovega življenja in delovanja, popisana s tolikimi in tako slavnimi deli, ki jih je izvršil v teh visokih letih, danes se

unemimo za novo delo. Leonov jubilej nam bodi vspodbuda, bodrilo k delu, delu socialnemu, delu krščanskemu! Vlije naj nam novega ognja, novega poguma, nove energije!

Ta teden sem slišal enkrat izreči besedo „latentna energija“, t. j. skrita energija, speča sila, moč. Take skrite sile in moči je med nami veliko(!). Ko bi mi vse svoje moči vsak čas porabili, ko bi delali neumorno, ko bi bili vedno na svojem mestu, ko bi krepko skupaj držali, koliko lepših sadov bi še imeli, kako živeje bi še med nami živela krščanska misel, koliko bujnejše cvetelo krščansko življenje! Sedaj pa naše moči večkrat počivajo, — spé. Vzdravimo jih, razvijmo svojo skrito energijo!

Ali nimajo energije naši nasprotniki? Glejte, ali se ne zdi, kakor da so odklenjeni vsi zli duhovi, in hodijo — kakor pravi cerkvena molitev — po svetu v pogubo duš? Ne, nasprotniki kraljestva božjega ne počivajo! Na Francoskem preganjajo redove, na Španskem in v Švici jih skušajo posnemati, v Italiji kujejo pogubno postavo o ločitvi zakona, po Avstriji tulijo volkovi¹⁾ „Los von Rom! — Proč od Rima!“, v naši borni in tesni domovini slovenski sta ravnokar skoro da že odpadli od katoliške cerkve dve vasi (Ricmanje in Log pri Trstu). In v naši sredi sami, ali ne delajo sovražniki za žive in mrtve z gorečnostjo, ki je vredna boljše reči? In naši direktni nasprotniki socialni demokratje, kako so energični, žilavi, neugnani in neutrudni!

Sicer imamo zagotovilo božje, da cerkve ne bodo uničili. „Non praevallebunt! Ne bodo premagali!“ je napisano na notranjem robu kuple v cerkvi svetega Petra z velikanskimi črkami, ki morajo nasprotnikom imponirati. Ta obljuba nas tolaži in krepi v bojih, ki jih bijemo in v bridkosti, ki nas zadevajo: končna zmaga je naša! — Toda kar je Bog obljubil celi cerkvi, tega ni obljubil posameznim krajem. Ti vero lahko izgube. Na nas je ležeče, ali versko mišljenje in versko življenje pri nas raste in cvete ali upada ali celo zamre. Skrbimo, da bomo s celo cerkvijo vred zmagali tudi mi, da bo naša krščanska organizacija prekosila in premagala protikrščansko, brezbožno!

Pri raznih družbah in društvih je le prevečkrat navada, da prva gorečnost rada

upade in omrzne. Če bi bilo tudi pri nas kaj takega, ob tej svečani priliki naj se prvotna gorečnost zopet poživi, organizacija razširi, pomnoži in okrepi! Kar smo opustili, storimo; kar smo zamudili, dohitimo! To bo najlepša proslava pa-peževega jubileja.

Še eno besedo!

Rekel sem: Zmaga v celoti nam je zagotovljena, toda ne posameznim krajem in tudi ne posameznim osebam. Vsak sam zase ima bítí boj, hud boj s satanom, s svetom in s svojim mesom. Skrbimo, da ta boj častno in zmagoslavno dobojujemo! — Mi, ki se zbiramo pod zastavo sv. Mihaela,¹⁾ kateri je prvi prvega upornika zoper Boga treščil v brezno peklenko, glejmo, da vsak izmed nas krepko pogazi satana-zapeljivca, ko ga skuša spraviti v greh! Mi, ki priznavamo, da so krščanska načela edino prava, edino rešilna za naše javno življenje, za človeško družbo, dajmo veljavo tem načelom tudi v zasebnem življenju! Mi, ki se s ponosom imenujemo kristjane, delajmo vedno čast temu imenu! Bodimo celi kristjani!

Zato pa nam treba rabiti sredstva, ki jih vera na roko daje. Ni ga krščanstva brez uporabljanja zveličavnih sredstev krščanskih. Slušajmo tudi v tem glas Leonov! Hranimo in gojimo v sebi duševno življenje z božjo besedo, s pobožnim branjem, s svetimi zakramenti, s kruhom močnih, s svetim R. Telesom, čegar najbolj goreči častilec je sv. oče, z molitvijo, s češčenjem Matere božje in naše, katero častiti zlasti s sv. rožnimvencem sv. oče tako močno priporoča. Če to sklenemo in storimo, bomo najlepše proslavili njegov jubilej.

Emittes spiritum tuum et creabuntur et renovabis faciem terrae. — Razposlal si, Leon, svojega duha in nove stvari so nastale in prenovil si zemlji obličje.

Naj zaveje v teh slavnostnih dneh duh Leonov, duh apostolski, tudi med nami in in nas ogreje! Z novo gorečnostjo idimo na delo krščansko! Prisezimo danes večno zvestobo sv. cerkvi in krščanskim načelom, naj nam bodo vedno vodilo v vsem javnem življenju! Zložno in vstrajno delajte, prijatelji, vedno po

¹⁾ Nemški poslanec Wolf = volk, in njegovi paidaši.

¹⁾ Zastava krščansko-socijalne zveze ima na vrhu podobno sv. Mihaela.

njih! Tako lepo, kakor ste danes nastopili, nastopite ob vsaki priliki! Vsak sam zase pa skrbi, da z zglednim krščanskim življenjem tem načelom dela vsikdar čast, da nas bo sv. Mihael, pod čegar zastavo se sedaj borimo, enkrat za svoje spoznal, in da s čedo, ki je Leonu izročena in kateri se tudi mi z veseljem prištevamo, dospemo v večno življenje. Amen.

Op. Prihodnjič bomo tukaj izrečene misli še nekoliko bolj razvili.

Kongregacije.

(Konec.)

Še eno opazko bi pristavili, ki naj se ne zametuje. Že zgoraj smo omenili, da je kongregacija združenje izbranih otrok sv. cerkve. To še enkrat ponavljamo in trdimo, da bo družba le tam vspevala in ostala na dobrem glasu, kjer se izbira cvet iz iste vrste vernikov, za katere je družba ustanovljena. Izveden poznavatelj Marijinih družb si je upal zapisati te-le besede: „Nobena družba ne bo cvetela, ampak bo ostala le polovičarska, ako se ni izbiralo.“ Zaradi tega se svetuje, da naj se „aspiranti“, t. j. tisti, ki se oglašé za vsprejem, opazujejo in pripravljajo vsaj kakega polleta in še le potem vsprejmó, ko pokažejo lepe lastnosti in spričajo sposobnost. Le tedaj bo družba uživala povsod spoštovanje, le potem bo čast in ponos za tistega, ki se bo imenoval kongreganist; drugače je pa v družbi polno površnih, mlačnih udov, ki so le ovira in pohujšanje za dobre in unete družabnike. Tudi tukaj velja pregovor: „non multa, sed multum“, ne veliko, pa slabega, površnega, ampak malo, pa to dobro in izbrano. Zopet slišimo tudi pri tej naredbi ugovor, češ, naj bodo zraven tudi taki, ki so sicer nevredni, nesposobni, nekaj bodo pa le pridobili. Res je, na eni strani bo morda nekaj trenutnega pridobljenega, na drugi več skaženega; poleg tega družba ne bo imela ugleda, ne obstanke, ne prihodnosti.

Da je tu in tam v kongregacijah mnogo nezdravega, pripisavati je okolnosti, da se čestokrat ustanavljajo ob času sv. misijonov, ko so srca mehka, voljna in pripravna za vse dobro, ne da bi se bila podlaga družbi postavila že mnogo poprej. Sprejme se jih ob taki priliki precej, ki nič ne vedó, kaj je Marijina družba, in jo imajo za navadno bratovščino. Na slepo srečo se začne, brez vreditve, brez predstojništva, brez knjig in prostorov. Kako naj potem družba vspeva?

Menimo, da bi bilo najprimernejše, če se začne z družbo čisto mirno in pomalem, ter se polagoma napravi podlaga prihodnji družbi. Povsod je vsaj nekaj sposobnih in za dobro unetih mladeničev in deklet. Tem se pojasni in razloži pomen, namen in uredba družbe izven cerkve. Povdarjati se mora takoj zlasti apostolsko delovanje v družbi. V zaporednih sestankih se preberó in razložé pravila ter določi in vredí vse potrebno. Ako se vse to srečno izvrši, se more družba že kanonično ustanoviti, in naj voli takoj predstojništvo. Če je v kraju

kaka grda razvada udomačena, n. pr. pijančevanje, ponočevanje, grešno znanje, naj se družba takoj izpočetka postavi zoper take razvade ter naj se nikdo ne sprejme, ako prej resno ne obljubi, da se hoče vestno držati tega, kar velewa družba v tem oziru. — Tako se začne, družba se udomači, družabniki se odlikujejo med drugimi, vse jih spoštuje. Družba pa, dasi izpočetka mala, bo vlekla druge nase, zlasti, če se večkrat pokaže v javnosti z lepim nastopom. Predsodki, ki so šli prej od ust do ust, zginevajo, — družba vabi k sebi in prinaša lepe sadove.

Povedali smo nekatere misli o kongregacijah, ki naj bi vsaj malo pripomogle, da bi bile vse naše družbe res kvas, ki bo preustrojil naše slovensko ljudstvo ter iztrebil iz naše dežele, kar je gnjilega. Naj se razširja po Marijinih družbah pravi krščanski duh, krščansko mišljenje in krščansko življenje. Naj zaplapol povsod zastava Marijina, da tem preje izide dan, ko se bo po pravici imenovala naša dežela „Marijanska dežela“.

A. Čadež.

Spovedna molčečnost.

Nekateri ljudje še vedno ne verujejo, kakó silno strogo je spovednikom ukazano molčati o grehah, ki so jih slišali pri spovedi, da so dolžni prej umreti, kakor izdati kaj spovedne tajnosti. Takim naj služi sledeča zgodba.

Bilo je leta 1825. Španci so imeli v južnoameriški vojski nesrečo. Mnogo dežele jim je že vzel nasprotnik. Sedaj je oblegal trdnjavo Kalao. V njej se je španska posadka junaško branila. Zapovedoval jej je brigadir Ramo Rodil. Devet mescev je že trajalo obleganje. V trdnjavi so že porabili ves živež. Obsedencev se polasti obup. Tedaj so se slišale vesti o zaroti zoper poveljnika. 23. sept. imenovanega leta dobi brigadir poročilo, da bo zvečer ob 9. uri buknila zarota, in da so pri njej častniki, na katere se je najbolj zanašal.

Takoj je dal vse zapreti. Ali o zaroti ni mogel od njih izvedeti ničesar. Trdovratno so jo tajili. Da bi bil brez nevarnosti, sklene vse, krive in nedolžne pomoriti in sicer ob 9. uri zvečer, torej ob času, ko je imel bukniti upor zoper njega. A prej jim še dá priložnost, spraviti se z Bogom.

„Gospod kapelan“, reče brigadir vojaškemu duhovniku, ki je bil tudi v trdnjavi, „sedaj je ura 6, tri ure torej imate še časa, da te zarotnike izpoveste.“ To rekši odide. Ko je ura bila 9, so bili vsi trinajsteri zarotniki že — pred večnim Sodnikom. Brigadir jih je dal ustreliti.

Stroga kazen je to bila. Toda Rodil se ni čutil še varnega. „Kdo ve“, govori sam pri sebi, „če nisem še kaj zarotnikov pustil pri življenju? Morda jih je še več, kakor je bilo teh, ki sem jih dal postreliti. Nimam miru. Toda, kako jim priti na sled? Spovednik gotovo ve za vse. Takoj naj pride vojaški kapelan!“

Ko je prišel vojaški kapelan, se Rodil z njim vred zapre v sobo ter pravi: „Oče, zarotniki, ki ste jih izpovedali, so vam gotovo razodeli vse svoje načrte. Treba je, da me o tem podučite in zahtevam od Vas v imenu našega kralja, da mi vse natančno

razložite; niti enega zarotnika, niti najmanjše okoliščine mi ne smete izpustiti."

"Gospod general", odgovori pater, "vi zahtevate od mene nemogoče reči; kajti jaz ne bom nikdar razodel, kar mi je kdo povedal pri spovedi, in ko bi bil kralj sam tukaj, in bi mi zapovedal kaj tacega, bi tudi kraljevega povelja ne slušal." Pri teh besedah zavre generalu kri. Vstane, prime patra in upije: "Samotarec, povej mi vse, ali te dam ustreliti!"

Cisto mirno odgovori duhovnik: "Ako Bog zahteva, da umrjem kot mučenik, naj se zgodi njegova sv. volja; toda spovednik ne sme nikomur razodeli spovedne skrivnosti."

"Torej mi ne boš nič razodel?" je kričal brigadir. "O ti menih, ti izdajalec svojega generala, izdajica svojega kralja!"

"Jaz sem svojemu kralju in svojemu predstojniku zvest", odgovori mašnik, "ali zato nima nihče pravice, od mene zahtevati, da bi postal izdajalec svojega Boga. V tej reči Vas ne smem ubogati."

Ves togoten od jeze odpre sedaj general vrata in vpije: "Holá, stotnik Ituralda, takoj pošljite štiri može z nabitimi puškami."

Stotnik uboga; štirje može pridejo.

"Na kolena", zaupije ljuti poveljnik nad mašnikom. Mašnik poklekne.

Vojakom pa ukaže, da se pripravijo za streljanje. Takoj storé. K duhovniku obrnivši se reče mu z zapovedujočim glasom: "Zadnjikrat Vam ukažem v imenu kraljevega Veličanstva, da mi razodenete, kar veste o zaroti."

"V imenu Božjem Vam povem, da tega nikoli storil ne bom", odgovori mašnik z odločnim pa mirnim glasom. "Ogenj!" zaupije nečloveški poveljnik, in duhovnik Peter M., srčan mučenik za vero in svoj poklic, se — zgrudi, zadet od štirih krogelj ...

I. Plantarič.

Od kače pičen.

Neki ropar se je skril v grmovju in čakal s puško v roki na bogatega trgovca, ki je imel mimo iti. Ko trgovec v resnici mimo pride, ropar poklekne, da bi lažje pomeril. Toda pokleknil je ravno na kačo, ki je bila v listju skrita. Razjarjena kača se kvišku spne in se mu ovije okrog roke. Strel ni zadel. Trgovec na klicanje roparjevo, ki ga je kača vpičila, priteče k njemu. Tu vzklikne ropar: "Prav mi je, v trenutku, ko sem drugega hotel pripraviti ob življenje, sem sam prišel obnje." — Prav tako se zgodi pri vsakem smrtnem grehu. V trenutku, ko človek stori smrtni greh, ga pripravi peklenska kača ob dušno življenje.

Dva trgovca.

Dva trgovca sta imela vsak svojo prodajalno drug drugemu nasproti. Iz nevoščljivosti sta si postala sovražnika. Vendar enemu izmed teh začne to vest očitati, in zato prosi duhovnika za svét, kaj naj stori, da se spravi s svojim sovražnikom. Duhovnik odgovori: "Najboljše sredstvo je to-le: Ako pridejo ljudje k vam v prodajalno in hočejo kupiti stvari, ki jih vi nimate, tedaj jim recite, da naj gredó k sosedu

kupit one stvari" — In tako se je tudi zgodilo. Sosed je izvedel, kdo mu pošilja odjemavce, in se mu je pri prvi priložnosti lepo zahvalil. Tako sta zopet postala prijatelja. — Kakor toplota raztopi led, tako tudi dobrotá prežene nevoščljivost in sovražnost.

A. Mrkun.

Misijonski

glasnik. ◀

Med ljudožrci.

Pravijo, da človeško meso ni neukusno in zamorci v Afriki si jako radi privoščijo pečenko človeškega mesa. Zanimivo je tudi, da nilski krokodil veliko rajši je bele kakor črne ljudi; pravijo da zato, ker zamorci neprijetno dišé. Zamorci sami imajo pa veliko rajši črno kot belo meso, menda, ker k njemu — ni potreba dišav.

SedANJI general velike misijonske družbe „očetov sv. Duha“, oče Le Roi, je pred leti, ko je bil še apostolski vikar (misijonski škof) v Afriki, obiskoval nekoč svoje misijone. Prišel je tudi v neko misijonsko postajo, kjer so bili zamorci z misijonarji zelo dobri, a imeli so neprijetno napako, da so tako radi jedli človeško meso. Poglavar rodí drugače nikakor ni bil napačen človek, misijonarje je imel zelo rad, a človeško pečenko še rajši in ako je bilo le mogoče, gledal je, da si jo je vsaj za praznike in slovesnosti preskrbel. Zaradi tega seveda tudi ni mogel biti krščen. Ker je bil tudi zelo dobrega srca in dobrih rok, je, kadar so imeli pri njem „koline“, vso vas povabil na gostijo, kar je povzročalo mladim novoizpreobrnjenim kristjanom veliko skušnjavo, v kateri so časih še padli. Vse prigovarjanje misijonarjev ni pomagalo.

Med tem je prišel monsignor Le Roi v dotično postajo. „Kak pa je poglavar?“ vpraša vikar misijonarja. „Ni napačen človek“, odgovori on, „samo človeškega mesa ne more pustiti in dela s tem veliko pohujšanja.“ Pred nedavnim časom je spet zaklal neko dekle in pogostil celo vas. Tudi kristjani so vkljub moji prepovedi šli tje.“ — Med tem zvedó kristjani, da je škof prišel v selo in hitijo veseli k njemu ga pozdravit. Ko jih monsignor Le Roi zagleda, napravi strog obraz in jim prične očitati njih pregreho. Novoizpreobrnjeni divjaki ostrmé, da vikar že vse vé in si mu ne upajo odgovoriti ničesar. Samo eden izmed dečkov se prične izgovarjati: „Saj ni res, pater, jaz mesa še pokusil nisem. Tje sem sicer šel in pečenka mi je zelo dišala, a spomnil sem se, da ste nam rekli, da v petek ne smemo mesa jesti in sem jo pustil, ker je bil ravno petek. Samo mastne juhe sem se najedel.“

Med dvema rodovoma ob reki Kongo je bila vojska in pri tej priliki so enemu ujeli nasprotniki več žen in otrok. Kakor navadno so bili tudi ti ujetniki obsojeni na smrt pri prihodnjih slavnostih. Vse

nesrečneže so že ljudožrci enega za drugim spravili tja, kjer muh ni, samo malega dečka so si še pridržali, menda ker je bil presuh, in so ga redili za bližnji praznik. Fantiček je bil privezan k neki bajti, sicer se mu pa ni slabo godilo. Jest je imel, kolikor je mogel. Včasih je prišel k njemu neki starček s svojimi unučki. Ded je zadovoljno pogledoval, kako se redi divčina, kako privezanemu dečku naraščajo lica in drugi telesni deli, in unučki so skakali okoli dečka, vlekli ga za bedre itd. rekoč: „To-le bo pa moj košček!“

Slednjič se je pa privezani zamorček naveličal čakati, da bi bil dosti rejen in da bi ga zaklali in pojedli. Nekega lepega dne ali temne noči se je iztrgal in ušel. Po sreči je zadel na pot k neki misijonski postaji očetov sv. Duha. Misijonarji so ga vsprejeli, osnažili, oblekli in začeli podučevati. Dečko ni imel otrob v glavi in je v vedenju in učenju dobro napredoval.

Ko je bil zadosti podučen, spremljal je misijonarje na njih potovanjih med še neizpreobrnjenimi divjaki, tolmačil jim je njih jezik in sploh bil dobra pomoč. Nekoč spremlja nekega misijonarja v še popolnoma neznan paganski kraj. Naenkrat se začne bati in braniti iti dalje. Misijonar ga vpraša, česa se boji? — „Sedaj se spominjam, da se po tej poti bližava vasi, kjer so me hoteli pojesti“, odgovori deček. „Nikar se ne boj“, odgovori misijonar, „najbrže, da te ne bodo spoznali; ako te pa spoznajo, te bom branil jaz, da ne prideš v lonec.“ Deček se potolaži in gre dalje. V vasi ga v resnici dolgo časa ni nihče spoznal. Ko sta že hotela oditi, je pa pristopil k njemu oni starček, ki se je nekoč že veselil njegove pečenke, potegnil ga je za ličice in rekel: „Ha dečko, ako bi danes ta-le beli človek ne bil pri tebi, mi bi te že pospravili!“ — Toda pred misijonarjem imajo zamorci rešpekt, in v spremstvu misijonarja je deček srečno odnesel zdravo kožo. —

Tako grde in obžalovanja vredne razvade so med temi ubogimi divjaki. Kako silno in nujno potrebno je, da delamo na to, naj bi jim čim prej prisijala luč prave vere in z vero vred zdrava omika!

L. L.

Razgled po katoliškem svetu.

Slavnosti v Rimu. Ves katoliški svet je slavil kar najslovesnejše papežev jubilej, a najlepše seveda ga je praznovala prestolnica papeževa, večno mesto — Rim. Vrhunec slavlja je bil v torek, 3. marca, prav na dan 25. obletnice kronanja Leona XIII. Tujcev je bilo v Rimu toliko, da so komaj streho dobili. V cerkvi je bilo zbranih do 60.000 ljudi. Bili so vseh mogočih narodnosti, med njimi tudi okoli sto Slovencev, ki so dobili v cerkvi prav dober prostor, blizu velikega oltarja, kateri stoji pod kuplo in pri katerem se je vse vršilo. Tri ure se je zbirala množica v cerkvi. Nestrpno so čakali sv. očeta. Ob 11. uri ga prinesejo na prestolu sedečega, z zlato tiaro na glavi. V njegovem spremstvu je bilo 50 kardinalov in 200 škofov, med njimi ljubljanski, goriški in tržaški. Vihar navdušenja je bučal po cerkvi. Iz 60.000 grl grmi v vseh mogočih jezikih: Živio, slava! Z rokami, z robci, s klobuki mahajo nasproti sve-

temu očetu. To je prizor, kakršnega ni nikjer drugod na svetu. Noben vladar ni imel nikdar take ovacije. Bili smo že priča temu veličanstvenemu prizoru ob drugi priliki, pa popisati tega ni mogoče. Treba je le videti. — Ko je spreved dospel na svoje mesto, je bila sv. maša, ki jo je opravil francoski kardinal Langenieux (Lanženje). Papeževi pevci so pri tem krasno peli. Po sv. maši je sv. oče zapel s krepkim glasom „Te Deum“, in po odpeti zahvalnici podelil blagoslov urbi et orbi (celemu svetu). Slavnost je bila končana ob polu 1. uri. Ko so sv. očeta nazaj nesli, se je ponavljal isti mogočni in ganljivi prizor. — V nedeljo so bili naši romarji z drugimi vred (bilo jih je kakih 5000) še enkrat pri sv. očetu. Šla sta po dva in dva mimo sv. očeta in se poklonila. Gosp. kanonika Andreja Kalana je sv. oče vprašal: „Odkod?“ G. Kalan: „Iz ljubljanske škofije.“ Nato sv. oče: „Blagoslavljam ljubljansko škofijo.“ Naj bi blagoslov sv. očeta rosil milost božjo na našo škofijo, da bi se krščansko življenje v njej kar najlepše razcvetelo!

Z Dunaja. Prav lepo je obhajalo 25 letnico vladanja svetega očeta slovensko katoliško društvo visokošolcev na Dunaju „Danica“. Dne 22. februarja zbrali so se slovenski katoliško-misleči dijaki v kapelici Matere božje pri očetih jezuitih, kjer imajo navadno Marijine družbe svoje shode. Gosp. državni poslanec dr. Zitnik je opravil sv. mašo in je v prelepem govoru slavil sv. očeta. K sklepu je dejal, da bolje pač ne moremo poslaviti sedanjega namestnika Kristusovega, kakor če se prav iz srca slovesno posvetimo presvetemu Srcu Jezusovemu, pod čigar zastavo nas ravno sveti oče Leon XIII. tako pristrčno vabijo. Nato so z gosp. govornikom vred slovenski visokošolci glasno molili posvetilno molitev. Slednjič so zapeli zahvalno pesem.

Op. uredn. Mladenci slovenski, vidite krasen zgled za vas, da ga posnemate! Glejte, slovenski dijaki, visokošolci, ki študirajo na Dunaju in se pripravljajo, da postanejo profesorji, sodniki, zdravniki itd., zbrani v katoliškem dijaškem društvu „Danica“, so obenem udje Marijine družbe, se zbirajo po cerkvah, molijo, pojejo, prejemajo večkrat sv. zakramente, slavé sv. očeta, se posvečujejo Srcu Jezusovemu... Ti mladeniči, ki imajo še stokrat več prilike za greh, ki vidijo nešteto slabih zgledov, morajo tolikokrat poslušati protiverska predavanja in govore, brati proticerkvene in umazane spise, pa so takó Bogu zvesti, cerkvi udani, celi kristjani, — sinovi Marijini! To je ena najlepših in najbolj veselih prikaznin našega časa. Mladenci po širni zemlji slovenski, učite se od njih prezirati in zaničevati posmeh sprincev, ter brez strahu in s svetim ponosom se šteti kristjane in sinove Marijine!

Cerkveni razgled po domovini.

Iz Gornjega grada. Od vseh strani in župnij se slišijo hvalevredne naprave in velika gorečnost, katero imajo mladeniči in dekleta. Ali žalibog, od naših mladeničev in deklet ni nič kaj takega slišati. Zato prosim vse drage bralce „Bogoljuba“ in častilce sv. Srca Jezusovega in sladkega Srca Marijinega, naj priporočijo in goreče prosijo Srce Jezusovo in Srce

Marijino, naj tudi v naši župniji dodeli milost po-božnega življenja vsem mladeničem in dekletom, pa da izgine enkrat velika mrzlotà do najsv. Zakramenta, ker dosedaj ves trud domačih gorečih dušnih pastirjev premalo izda. Dragi bralci, vam pa bo Bog obilno poplačal vašo molitev, saj je tudi to delo usmiljenja.

Iz Kozjega na Štajerskem. — Hvaljen bodi Jezus Kristus, s tem krščanskim pozdravom te pozdravljam, dragi mi „Bogoljub“. Neki notranji nagon in veselje me je navdalo, ko sem te sprejel prvič v svojo roko in te bral. Oh, ko bi ti, mladi bratec „Domoljubov“, vedel, kakšno radost in veselje si napravil, ne samo meni, ampak mislim da vsem, ki te sprejemljejo pod svojo streho in beró! Kar od veselja bi pred nje skočil in tako raztegnil svojo sicer res majhno suknjico. Vse to se upa od tebe, ker si še le komaj zagledal beli dan, pa si že tako prijazen in ljubezniv svojim prijateljem in znancem, ki te bodo podpirali in gojili, da bodeš zrasel čez nekaj časa „fest“ fant, kakor je tvoj stareji bratec „Domoljub“. V naši župniji nisi res bogve kako razširjen, ker te še ne poznajo, pa v kratkem, tako vsaj upam, te bodo že spoznali. Obljubujem ti pri zibelki, kakor zvest sin naše majke Slave, da te bodem podpiral z raznimi dopisi s cerkvenega polja, ako ti je ljubo. Danes samo omenim, da v naši kozjanski župniji je ustanovljenih mnogo bratovščin. Med prvimi je bratovščina sv. Rešnjega Telesa, v kateri se opravlja vsako prvo nedeljo v mesecu molitvena ura od dveh pa do treh popoldne v župni cerkvi pred Najsvetejšim. Potem imamo družbo sv. družine, Srca Jezusovega in Marijinega, rožnovensko in družbo sv. križevega pota itd. O vseh teh družbah in bratovščinah bodem že še natančneje poročal. Ob koncu ti pa, dragi „Bogoljub“, želim mnogo sreče in obilo božjega blagoslova ter mnogo zvestih naročnikov in bralcev. V to pomozi Bog! Še en srčen pozdrav tebi, dragi „Bogoljub“ in vsem tvojim zvestim naročnikom in bralcem! Hvaljen bodi Jezus Kristus in njegova mati Marija! Z Bogom ostajam v najsvetejših Sreih vedno udani Mihael Pustišek, pred. mladeničev.

Op. uredništva. Kjer med mladeniči vlada tako navdušenje za dobro stvar, kakor nam odseva iz tega dopisa, tam je res lepo in veselo. Da bi se mladeniči povsod takó uneli in ogreli za vse dobro, na to hočemo delati. Bog Vas živi, mladi prijatelj!

Iz Šmartna pri Kranju smo prejeli dopis, v katerem se nam sporoča, da imajo ondi že nekaj let ustanovljeno mladeniško in dekliško Marijino družbo, ki sta dobili nedavno novega voditelja, čast. gospoda Viljelma Paulus, katero uneto deluje za obe družbi in za lepo versko življenje v župniji sploh. Ustanovil je tudi izobraževalno društvo, kjer se udje podučujejo in pošteno razveseljujejo. Bog poplačaj njegov trud in blagoslovi njegovo delo, tako mu želé hvaležni župljani.

V Pliskovici pri Komnu na Goriškem so obhajali sv. misijon od 1. do 8. svečana. Vodila sta ga misijonarja iz družbe sv. Vincenca Pavla, gg. Nežmah in Nastran. Ljudstvo se je udeleževalo z največjo unemo. Vse delo so za osem dni popolnoma odložili. Večinoma vsi so vse misijonske govore poslušali. Celó može in mladeniči, ki delajo sicer v Trstu, ostali so iz proste in rade volje doma. Naši Kraševci so pokazali svojo vero in katoliški cerkvi

udano srce. Bilo je ganljivo, kakó so ob slovesu misijonarjev oblegali ceste in z gorkimi solzami v očeh klicali jim „Z Bogom!“ Tedaj so razodeli, kaki čuti hvaležnosti polnijo srca vernih župljanov.

Iz Starega trga pri Ložu. Že več let imamo pri nas bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Molimo pa dve leti vsako nedeljo skupno na glas uro molitve. Zlasti Marijini otroci, kateri pod vodstvom č. g. Josipa Šolarja pristopamo vsaka dva meseca skupno k sv. obhajilu. Deklet nas je nad 300 v družbi. Nekaj se jih je omožilo, tri so umrle, jedna pa je šla v samostan. Nekaj deklet so izključili iz družbe, ker niso hotele opustiti plesa, ter ne marale za svarilo. Pa tudi poštene zabave nam privoščijo. Lansko leto smo bili napravili igro. Predstavljal se je Lurška pastirica. Koliko več nedolžnega veselja uživamo, kakor pa tiste, ki ga iščejo na plesiščih! Kako se je spremenilo v naši fari, odkar se je ustanovila Marijina družba! Nobeno pošteno dekle ne gre na ples. Ob vsakomesečnih shodih nam gosp. voditelj kažejo, kako moramo živeti, ter navdušujejo za Marijo in za vse dobro. Bog jim tisočerno povrni!

* * *

Papežev jubilej so povsod po naši domovini i slovesno obhajali. Že tekom celega leta so se obhajale v ta namen slovesnosti, deloma cerkvene s slovesno službo božjo in veličastnimi procesijami, deloma bolj svetne svečanosti, prirejene od raznih društev. Sedaj, ko se je približala prav prava 25 obletnica kronanja svetega očeta, so se te slovesnosti še bolj pomnožile. V ljubljanski škofiji je bila določena druga postna nedelja v proslavo jubileja. Ta dan so imeli po vseh župnijah slovesno sv. mašo z zahvalno pesmijo, nato se je slovesno zvonilo (pritrkavalo) cele pol ure. Celó v Ljubljani v stolnici smo pritrkavali! Tu so imeli slovesno opravilo sam presvetli knezoškof, ki so se prejšnji dan vrnili iz Rima.

Koliko pa se je tudi molilo in sv. obhajil prelepo v ta namen po celi škofiji! Moška in mladeniška Marijina družba z nočnimi častilci vred so imeli v stolnici skupno sv. obhajilo. Ta dan so se Marijini sinovi prvič javno s svetinjami pokazali. Vseh možkih je bilo kakih 150. Krasen pogled in nekaj nenavadnega taka množica moštva videti pred obhajilno mizo! Pa tudi to mora bolj v navado priti!

Na dan obletnice sam, dne 3. sušca, ob 6. uri zvečer, je bila zopet drugačna slavnost v stolnici. Bil je nekak slavnostni večer. Na koro je pel velik pevski zbor, sestavljen iz pevskih zborov stolnega, šentjakobskega, frančiškanskega in šentpeterskega, skupaj do 100 pevcev, štiri slavnosti primerne pesmi. Slovenski govor je imel g. kanonik dr. Karlin, nemškega pa jezuit P. Schüth. (Nemški govor je bil zaradi uradništva in zlasti vojaštva, izmed katerih morda nekateri ne znajo slovenski.) Nazadnje je bil slovesni blagoslov, ki ga je podelil preč. g. stolni prešt dr. Kulavic. — Udeležili so se uradi, zeló mnogo vojaštva (dva generala in oficirji), torej vse oblasti — razun liberalnega magistrata, katerega pa nikdo pogrešal ni, ker cerkev je bila brez njih nabito polna; silno mnogo ljudi je moralo zunaj ostati.

Ljubljanska družba so vsako zase napravila od novega leta dalje svojo Leonovo slavnost: kato-

liško društvo rokodelskih pomočnikov, kat. društvo za mladeniče, kat. društvo za delavke itd. Zlasti lepa je bila slovesnost krščansko-socialne zveze v nedeljo, 8. sušca. Z zastavo in godbo na čelu korakal je velik sprevod moštva iz katoliškega doma v nunsko cerkev, kjer je bila slavnostna pridiga in sv. maša, ki jo je bral preč. gosp. generalni vikar Flis; oč. uršulinke pa so s krasnim petjem povelečevale slavnost. Po cerkvenem pravilu je korakal sprevod skozi glavne ulice in trge mesta nazaj v Katoliški dom, kjer je bilo slavnostno zborovanje v lepo okrašeni dvorani, kjer so mladi govorniki v deseterih govorih proslavljali sv. očeta, pevci zapeli nekaj pesmi. Presvetli g. knezoškof, ki so po končani pontifikalni maši v stolnici prihiteli k zborovanju, so bili silno veseli tega nastopa mladih ljudi, in so z navdušenim govorom pa s slovesno podeljenim blagoslovom završili slavnost, ki se je zares prelepo obnesla.

To sporočamo v vednost zlasti vam, ki bivate izven Ljubljane po deželi, da vidite, da je tu, kjer je mnogo nerodnosti, med nižjimi in srednjimi, deloma tudi med višjimi stanovi zelo mnogo ljudi, ki so cerkvi s celim srcem udani in ki zvesto živijo po njenih zapovedih.

Tako smo dokaj lepo praznovali znameniti papežev jubilej. Da bi le tudi v vsem svojem življenju in delovanju slušali njegove očetovske nauke!

Postni pastirski list za gorisko nadškofijo. V njem se prevzvišeni nadškof najprej v gorkih besedah spominja svojega prednika, nepozabnega kardinala doktora Jakoba Missia. Dalje govori o petindvajsetletnici sv. očeta. H koncu pa vspodbuja vernike, naj svojo udanost kat. cerkvi kažejo z vestnim izpolnjevanjem verskih dolžnosti ter natančno dopolnitvijo velikonočne zapovedi.

Postni pastirski list za tržaško škofijo govori o toli potrebnem miru. Zlasti poudarja presvetli škot mir med raznimi narodnostmi. Cerkev nima poklica eni narodnosti pomagati do premoči in nadvlade nad drugo, ampak vse ljudi brez razlike narodnosti k Bogu privedi. — Da bi le hoteli slušati škofov glas. Tržaška škofija je miru silno potrebna.

Spremembe med duhovščino na Kranjskem. Župnija Zgornji Tuhinj je podeljena č. g. Ivanu Štruklju, beneficijatu v Šmartnem pri Litiji; župnija Trata pri Poljanah č. g. Iv. Čebašku, župniku v Črnem vrhu. — Premesčena sta čč. gg. kapelana Valentin Sitar in Sentjanža v Šmarje, Jožef Podlipnik z Dol pri Litiji v Sentjanž. — Umrl je v najlepših letih — 42 let star — č. g. Matej Sitar, dekan v Šmarji. B. l. je strokovnjak v cerkveni umetnosti. N. v. m. p.!

To in ono.

„Odgovori na ugovore proti sv. veri.“ Francosko pisal Abbé de Ségur. Prevel za Slovence A. M. — Ta knjižica je izšla pred kratkim v „Katoliški Tiskarni“. To je zelo časa primerna in potrebna knjiga. Kdaj se je toliko ugovarjalo sv. veri kakor v naših dneh? Za vsakim voglom, pri vsaki mizi v gostilni, v vsaki delavnici skoro, povsod povsod dobiš ljudi, ki nimajo nujnejšega

opravka, kakor svoj jezik otresati nad cerkvijo in cerkvenimi naredbami, nad vero in nad Bogom samim. In koliko je takih ugovorov, ki se na prvi pogled kažejo nekako modri; če se pa le malo natančneje ogledajo, se razvidi njih praznosta in nespamet. In vendar, koliko jih je, ki takim praznim ugovorom verujejo, ki vsakemu šušmarju, kateri jim kaj kvasi, verjamejo bolj kot učenim pridigarjem. Kaj je torej bolj potrebnega v naših dneh, kakor na te ugovore odgovarjati, zmoto zavračati in pravo resnico pojasnovati? In to je namen te knjižice. 41 takih ugovorov, ki se večkrat slišijo, navaja ter kratko in jasno nanje odgovarja. „S smrtjo je vsega konec“, „Vera je le za ženske“, „So učenjaki, ki nimajo nikake vere“, „Bog je predober, da bi me pogubil“, „Zakaj se dandanes ne godé več čudeži?“, „Duhovniki so ljudje, kakor jaz, zakaj bi jih poslušal?“, „Mladina se mora iznoret“, — tako in podobno se glasé ugovori, na katere dobite odgovora v tej knjigi. Potrebna je zlasti za take, ki so slabi v veri. Če imate kakega takega med svojimi znanci, opomnite ga na to knjigo ali mu jo podarite, da jo prebere. Pred vsem nam je vera potrebna, živa, močna vera. Kdor ne veruje, bo pogubljen! Amen! — Cena knjižice je: mehko vezana 60 vinarjev, trdo vezana 80, poštnina 10 vinarjev. Pošlje naj se: Ničmanova prodajalna v Ljubljani. — Želimo, da bi se kar najbolj razširila med Slovenci in jih potrjevala v veri, kakor je to na Francoskem, kjer se je ta knjižica več kot stokrat nanovo natiskala.

Zahvala za uslišano molitev.

Zahvaljujejo se: Č. g. župnik Mihael Saje najsvetejšemu Srcu Jezusovemu, da ga je potolažilo v veliki stiski in težavi in mu naklonilo srečen izid sitne pravde. — I. K. Mariji D., sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., da so se izgubljene in zamotane reči našle in lepo poravnale. — Več oseb v Gratkornu Jez. in Mar. Srcu za uslišano molitev v treh zadevah. — Neka oseba Mariji vedne pomoči in sv. Frančišku Ser. za ozdravljenje bolezni v glavi. — K. Č. svetemu Antonu za uslišano molitev. — A. Z. žalostni materi božji in praškemu Jezušku za zdravje in veliko dušno milost. — J. R. iz trnovske fare Materi božji za uslišano molitev. — F. P. Mariji pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Kozmu in Damijanu za zboljšano zdravje. — Neka oseba iz Gorič Jez. Srcu in Mariji pomočnici, sv. Jožefu in sv. Rokku za zdravje otekline noge.

Darovi.

Salezijancem za podobice 33'40 K. — **Za sv. destinstvo:** č. g. F. Pokorn 3 K. — **Za razširjanje sv. vere:** Jerica Hartman 4 20 K. — **Za misijone:** Neimenovan 2 K. — **Za misijone v Kini:** č. g. župnik M. Saje 2 K. — **Za bratovščino sv. Dižma:** M. R. 1'20 K. — **V dober namen:** Neimenovan 2 K.

Listnica uredništva.

Še in še prosimo potrpljenja gg. dopisnike, ako njih dopisi ne pridejo takoj na vrsto; pri najboljši volji ne moremo drugace. — Iz Starega trga pri Ložu sta nam došla dva dopisa o isti stvari; objaviti moremo le enega.